

O piesă de teatru poate deveni o capodoperă datorită autorului, sau, prin jocul actorilor. Cred că “Așteptându-l pe Godot” rămâne un moment de vârf al teatrului românesc prin interpretarea a doi mari actori: Gheorghe Dinică și Marin Moraru. Foarte multă vreme spectacolul s-a jucat la Teatrul Național din București cu casa închisă, biletele fiind vândute cu mult timp înainte.

Autorul irlandez a scris o piesă de teatru care are un text de mare profunzime, mult dincolo de aparenta simplitate.

Beckett ne face să medităm mai profund la cuvintele lui Octavian Paler: *“Orice așteptare e provizorie, chiar dacă durează toată viața”*.

Un teatru al absurdului, dar, după mine, atât de real...Am citit comentarii care spun că Beckett surprinde omul în momentul în care și-a pierdut orice speranță. Cred că cele două personaje, care așteaptă ceva, care traiesc de azi pe mâine cu iluzia că poate îl vor întâlni pe Godot, fac din așteptarea lor un motiv serios de a continua supraviețuirea.

Două dintre personajele piesei stau lângă un drum de țară, având ca singur punct de reper un copac. Estragon și Vladimir așteaptă. Pe Godot, bineînțeles... Cei doi trăiesc de azi pe mâine.

CARTE: "Așteptându-l pe Godot" de Samuel Beckett

Scris de Horia Picu

Duminică, 23 Septembrie 2012 08:23 -

„VLADIMIR (jignit, rece): Pot să știu unde și-a petrecut domnul noaptea?

ESTRAGON: Într-un șanț.

VLADIMIR (uimit): Un șanț! Unde asta?

ESTRAGON (fără gest): Pe colo.

VLADIMIR: Si nu te-au bătut?

ESTRAGON: Ba da... Nu prea tare.

VLADIMIR: Aceiași?

ESTRAGON: Aceiași? Nu știu.”

Beckett a scris „Așteptându-l pe Godot” inspirat de o pictură a lui David Friedrich, „Bărbat și femeie contemplând luna”. Cele două personaje ale lui Beckett așteaptă să se întâlnească ceva. Așteaptă și au nostalgia vremurilor de-altădată, când ar fi putut face ceva să devină cunoscuți. Acum, le-a rămas doar așteptarea. Momentul lor de glorie a trecut... Dar la ce moment din trecut se gândesc ei!...

„VLADIMIR (copleșit): E prea mult pentru un singur om.

Pe de altă parte, la ce bun să te descurajezi acum, iată ce-mi zic. Trebuia să mă gândesc la asta acum o veșnicie, pe la 1900...

Mână în mână, ne-am fi aruncat amândoi din vârful Turnului Eiffel, printre primii. Arătam bine pe-atunci. Acum e prea târziu. Nu ne-ar mai lăsa nici să ne urcăm măcar.”

Estragon și Vladimir sunt foarte „ocupați” în fiecare zi cu așteptarea lui Godot. E țelul vieții lor. Se leagă de o iluzie la fel cum un naufragiat se agață de un lemn plutind pe mare.

„ESTRAGON: Să ne cărăm.

VLADIMIR: Nu se poate.

ESTRAGON: De ce?

VLADIMIR: Il așteptăm pe Godot...

ESTRAGON: Trebuia să fie aici.

VLADIMIR: N-a spus că vine sigur.

ESTRAGON: Și dacă nu vine?

VLADIMIR: Ne întoarcem mâine?

ESTRAGON: Și pe urmă poimâine?

VLADIMIR: Poate.

ESTRAGON: Și așa mai departe.

VLADIMIR: Adică...

ESTRAGON: Până când vine...

VLADIMIR Ești fără milă.

CARTE: "Așteptându-l pe Godot" de Samuel Beckett

Scris de Horia Picu

Duminică, 23 Septembrie 2012 08:23 -

ESTRAGON: Să ne cărăm.

VLADIMIR: Unde? Poate că în seara asta o să ne culcăm la el, la căldurică, la loc uscat, cu burta plină, pe paie. Merită să așteptăm. Nu?"

În piesa de teatru pe care v-o prezint, în afară de cele două personaje, care au foarte multă treabă...stând, așteptând să vină Godot care să-i scape de toate relele vieții, mai apar alte două personaje, Pozzo și Lucky, care în permanență sunt în mișcare, vin și ies din scenă. Pozzo e stăpânul. Îl ține pe Lucky de o funie pusă la gâtul acestuia.

Estragon și Vladimir dorm sub cerul liber, mănâncă pe unde și ce apucă. O masă „copioasă” se arată prin mijlocirea noilor lor cunoștințe.

„ESTRAGON (timid): Domnule...

POZZO: Ce-i, flăcăule?

ESTRAGON: Hm... nu mâncați... n-aveți nevoie... de oase... domnule?

VLADIMIR (indignat): Nu puteai să mai aștepți?

POZZO: Ba nu, ba nu, e normal. Dacă am nevoie de oase? Nu, personal nu mai am nevoie de ele. Dar... Dar, în principiu, oasele-i revin hamalului. Lui trebuie deci să i le cereți. „

Pozzo și Lucky sunt uniți fizic (prin frângia de care am amintit). Sufletește, nu prea...Estragon și Vladimir sunt uniți sufletește (amândoi așteaptă același lucru...) N-au nevoie de o frânghie care să-i țină legați. Estragon uită ușor tot ce i se spune, e fricos, colegul lui în ale așteptării zadarnice e mai înțelept. Dar niciunul n-ar putea supraviețui fără celălalt.

„ESTRAGON: Sunt momente în care mă-ntreb dacă n-am face mai bine să ne despărțim.

VLADIMIR: N-ai ajunge prea departe.

ESTRAGON: Ce-i drept, ar fi un mare neajuns.”

Citind piesa de teatru sau văzând spectacolul, vrând - nevrând, te întristezi. Te întristezi pentru cele ce-au trecut, dar, în egală măsură, pentru ce n-ai realizat în viață și ai fi putut, nu-i așa, oricând să înfăptuiești...

Personajele lui Beckett nu-și pierd speranța.

„ ESTRAGON (cu voce stinsă): Plămînul meu stîng e foarte slab. (Tușește ușor, cu glas tunător.) Dar plămînul meu drept e în stare perfectă!”

CARTE: “Așteptându-l pe Godot” de Samuel Beckett

Scris de Horia Picu

Duminică, 23 Septembrie 2012 08:23 -

Vedeți, există o salvare din orice situație...Si o speranță...Uneori, rămâne doar dezamăgirea:

ESTRAGON (subit furios): „Să recunosc! Ce e de recunoscut? Mi-am trăit porcăria asta de viață în mijlocul nisipurilor. Și tu mai vrei să văd nuanțe! Uită-te la gunoiul ăsta! Nu m-am clintit niciodată din el.”

Un teatru al absurdului. Dar viața, oare cum e?

„ESTRAGON: Toți ne naștem nebuni. Iar câte unii rămân.”

Cine îl poate contrazice pe Samuel Beckett?